

(י) פתח אדך ואמר, ויהי אברם בן תשעים שנה ותשע שנים, וירא י"י וגו'. אני אל שדי, התהלך לפני וגו'. האיי קרא אית לעינא ביה, וקשיא בכמה ארחין. וכי עד השתא לא אתגלי ליה קדשא בריך הוא לאברהם, אלא האידנא פד מטא להני יומין וירא י"י אל אברם ולא קודם. והפתיב ויאמר י"י אל אברם. ויאמר אל אברם. ויאמר לאברהם ידוע תדע וגו'. והאידנא מני חושבן יומין. וכד מני להו, פתיב וירא י"י אל אברם. אשתמע דעד השתא לא אתגלי עלוי. ועוד, דכתיב בן תשעים שנה ותשע שנים, בקדמיתא שנה ולבסוף שנים. אלא הכי תאנא, כל אנון יומין לא פתיב וירא. מאי טעמא. אלא כל כמא דהוה אטים וסתים, קדשא בריך הוא לא אתגלי עליה פדקחזי. האידנא אתגלי עליה, דכתיב וירא. מאי טעמא. משום דבעא לגלאה ביה האיי את פתרא קדישא. ועוד, דבעא קדשא בריך הוא לאפקא מניה זרעא קדישא, וקדישא לא להוי בעוד דאיהו אטים בשרא. אלא אמר, השתא דהוה בן תשעים שנה ותשע שנים, וזמן קריב הוא דינפוק מניה זרעא קדישא, להוי הוא קדישא בקדמיתא, ולבתר ינפוק מניה זרעא קדישא. בגין פד מני יומוי בהאיי, ולא בכל הני זמני קדמיתא. תו תשעים שנה, דכל יומוי קדמאי לא הוו שנים אלא פחד שנה, דלא הוו יומוי יומין. השתא דמטא להאיי, שנים אנון ולא שנה:

ויאמר אליו אני אל שדי. מאי משמע דעד השתא לא קאמר אני אל שדי. אלא הכי תאנא, עבד קדשא בריך הוא פתרון תתאין דלא קדישין לתתא. וכל אנון דלא אתגזרו, יסתאבון בהון ורשימין בהון. ומאי רשומא אית בהון. דאתחזי בהו שי"ן דל"ת ולא יתיר. ובגין פד אסתאבון בהו ואתדבקון בהו. בתר דאתגזרו, נפקין מאלין ועאלין בגדפוי דשכינתא. ואתגליא בהו יו"ד רשימא קדישא, את קימא שלים, ואתרשים בהו שד"י ואשתתלים בקיומא שלים. ועל דא כתיב בהאיי, אני אל שדי, התהלך לפני והיה תמים, שלים. דהשתא את חסר ברשימא דשי"ן ודל"ת. גזר גרמך והוי שלים ברשימא דיו"ד. ומאן דאיהו ברשומא דא, אתחזי לאתברכא בשמא דא. דכתיב, ואל שדי יברך אותך. מהו אל שדי. ההוא דברכאן נפקן מניה, הוא דשליט על כל פתרון תתאין. וכלא מדחלתיה דחלין ומזדעזעין. בגיני פד, מאן דאתגזר, כל אנון דלא קדישין אתרחקן מניה ולא שלטין ביה. ולא עוד אלא דלא נחית לגיהנם, דכתיב ועמד כלם צדיקים וגו'. אמר רבי אבא, זפאין אתון בעלמא דין ובעלמא דאתי. זפאה חולקי דאתינא למשמע מלין אלין מפמיכון. כלכו קדישין, כלכו בני אלהא קדישא. עליכו פתיב, זה יאמר לי"י אני, וזה יקרא בשם יעקב, וזה יכתוב ידו לי"י ובשם ישראל יכנה. כל חד מנכון אחיד ואתקשר במלפא קדישא עלאה. ואתון רברבין ממנו תריסין מההיא ארץ, דאקרי ארץ החיים, דרברבנוהי אכלין ממנא דטלא קדישא:

(יא) פתח אדך ואמר, אשריך ארץ שמלפך בן חורין, ושריך בעת יאכלו. וכתיב אי לך ארץ שמלפך נער, ושריך בבקר יאכלו. הני קראי קשין אהדדי. ולא קשין. האיי דכתיב אשריך ארץ, דא ארץ דלעילא דשלטא על כל אנון חיינ דלעילא. ובגיני פד אקרי ארץ החיים. ועלה פתיב, ארץ אשר י"י אלהיך דורש אותה תמיד. וכתיב ארץ אשר לא במספנות תאכל בה לחם, לא תחסר כל בה. לא תחסר כל בה דיקא. וכל פד למה. משום דכתיב שמלפך בן חורין, דא קדשא בריך הוא, כמא דאתאמר בני בכורי ישראל. בן חורין. מהו בן חורין. כמא דאתאמר יובל הוא, קדש תהיה לכם. וכתיב וקראתם דרור בארץ. דהא כל חירו, מייבלא קא אתי, בגיני פד בן חורין. ואי תימא בן חורין ולא פתיב בן חירות. הכי הוא ודאי, בן חירות מבעי ליה. אלא במתניתא סתימאה דילן תנינא, פד מתחברן יו"ד בה"א, פדין פתיב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. ולא תימא פד מתחברן, אלא מתחברן ודאי. ובגיני פד בן חורין פתיב. ועל דא אשריך ארץ שמלפך בן חורין ושריך בעת יאכלו, בחדותא בשלימו ברענא. אי לך ארץ שמלפך נער, האיי ארץ דלתתא. דתנינא, כל שאר ארעי דשאר עמין, אתיהיבו לרברבין תריסין דממנו עליהו. ועילא מפולהו, ההוא דכתיב ביה, נער הייתי גם זקנתי. ותאנא, האיי קרא, שרו של עולם אמרו. ועל דא פתיב אי לך ארץ שמלפך נער. וי לעלמא דמסטררא דא ינקה. וכד ישראל בגלותא, ינקין כמאן דיניק מרשותא אחרא. ושריך בבקר יאכלו, ולא בכלי יומא. בבקר, ולא בזמנא אחרא דיומא. דתנינא, בשעתא דחמה זורחת ואתין וסגדין ליה לשמשא, רגזא תלי בעלמא. בשעתא דמנחה, רגזא תליא בעלמא. מאן גרים האיי, משום דמלפך נער, ההוא דאקרי נער. ואתון זפאי קשוט, קדישי עליונין, בני מלכא קדישא, לא ינקין מהאיי סטררא אלא מההוא אתר קדישא דלעילא. עליכו פתיב, ואתם הדבקים בי"י אלהיכם חיים כלכם היום: